

Cristina-Angela Tohănean

Întâmplări ÎN cofetăria mamei mele

Dezvoltare personală

9 - 12 ANI

Ilustrații de

ADELA SILVAN

Cuprins

Cuvânt înainte • 5

INIMI printre INIMI • 7

Prăjitura curcubeu • 17

Înghețata cu aromă de vacanță • 26

Prăjitura început • 36

Când magia abia așteaptă să se întâmple • 44

Cuvânt înainte

Aceste povești sunt dovada că purtăm cu toții în noi nevoia de a ne conecta cu copilul din interiorul nostru. Trebuie doar să ne ascultăm glasul inimii și să lășăm acest copil să ocupe loc în viața noastră, aducându-ne veselie, energie, curiozitate, creativitate și imaginație. Copilul meu din interior a simțit nevoia să se manifeste sub forma acestor povești, dar fiecare copil din interior este unic și se poate exprima în felurite moduri: cântece, picturi, desene, bijuterii, prăjituri, aranjamente florale, jocuri zglobii etc.

Copilul meu a tânjit, de asemenea, după iubire și după o relație mamă-fiică plină de iubire. Poate că este copilul cu nevoile din copilărie, poate că este părintele din prezent, cine știe? Tot ce pot spune este că aceste povești au adus o energie vindecătoare în inima mea, care s-a deschis mai mult spre acceptare, conectare și iubire, ceea ce vă doresc și vouă, cititorilor care veți alege să călătoriți printre paginile acestei cărți.

Dincolo de nevoia de a ne conecta cu copilul din interior, cu toții avem adânc sădită în noi nevoia de a ne conecta cu ceilalți. Când vorbim de relația părinte-copil, lucrurile devin cu adevărat speciale. Fiecare părinte dorește să fie cel mai bun părinte pentru copilul

său, în ciuda limitărilor conștiente și inconștiente, iar fiecare copil dorește să fie văzut și acceptat necondiționat de către cei care i-au dat viață, cei mai speciali oameni din viața lui. Această relație specială părinte-copil va fi cea care va scrie inconștient multe file din cartea vieții de adult.

Mai cred că în jurul nostru se află oameni minunați de care ne putem lăsa inspirați și le mulțumesc Laviniei și Georgiane pentru că au apărut în viața mea și au adus la lumină aceste povești pentru suflet și pentru suflete. A face o prăjitură împreună este o cale simplă și minunat de eficientă de a ne conecta cu copiii noștri și de aceea rețetele pe care Georgiana ni le-a dăruit în această carte sunt un bun început.

Pe lângă rețetele pentru prăjituri, veți descoperi și cinci rețete pentru suflet care vă vor ajuta să aduceți bucuria mai des în viețile voastre, să gestionați începuturile, să vă conectați cu resursele. Cele cinci povești vă vor oferi variante de răspuns la întrebări care ne frământă pe noi toți, mai ales pe copiii noștri: Ce este iubirea? Când și cum se manifestă ea? Cum ne gestionăm emoțiile? Cum să reușim să ne folosim resursele atunci când începem un lucru nou? Cum să folosim timpul liber? Cum să păstrăm magia Crăciunului? Cum să păstrăm vie creativitatea și energia copilului din interior?

Vă invit, așadar, copii și părinți, să vă deschideți inimile pentru conectare, curiozitate, imaginație, bucurie, acceptare și iubire și să fiți gata pentru o călătorie printre nori, curcubeie, pași înflorite, arome dulci și îmbietoare, luând cu voi seninătatea și puritatea copilăriei!

Cristina Tohănean

Întâmplări în cofetăria mamei mele

INIMI, printre inimi

Mă întorc de la mall, unde am fost cu prietenele mele cele mai bune, și rămân cu gândul la inimile care erau peste tot. Înțeleg că luna februarie este luna iubirii și asta explică inimile mari și mici, de pluș, sau în forma pandantivelor sau a cutiilor de bomboane. Mă gândesc că inimile bat într-un mod special în această lună și aceste zvâcniri sunt cele care îi împing pe oameni să iasă din case și să invadeze mall-urile pentru a găsi cea mai bună inimă pe care să o pună în mâinile persoanei iubite sau în mâinile persoanei care speră să le împărtășească iubirea. Cum ar trebui să arate oare această din urmă inimă? Mare și pufoasă, sau mică și strânsă din cauza fricii că ar putea fi respinsă? Cum ar putea să arate fiind în același timp invadată și de iubire, și de frică?

Adâncită în astfel de gânduri, prea profunde pentru o fetiță de vârsta mea, care încă umblă cu capul în nori, ajung la cofetăria mamei mele. Și simt cum inima îmi devine mai

plină în piept, pe măsură ce clădirea capătă contururi clare și se îmbogățește cu detalii. Și mă gândesc că ceea ce trezește inima mea este tot iubirea, iubirea față de mama mea. E acea iubire care mă face să mă simt în siguranță și atunci când sunt la sute de kilometri distanță, o siguranță care îmi spune că orice s-ar întâmpla, ea e acolo să mă prindă.

Și bineînțeles, tot de inimi dau și în cofetăria mamei mele: inimi mai dulci sau mai puțin dulci, ba chiar și cu ardei iute și denumiri năstrușnice cum ar fi „dragoste cu năbădăi”, inimi cu arome exotice sau inimi de ciocolată. Inimi coapte în Cuptorul Dulce al pasiunii mamei mele pentru bun și frumos.

— Ai venit, Love? mă întâmpină mama asortându-mi numele cu luna iubirii. Cum a fost cu fetele la mall?

— Ne-am simțit bine, mami, inimile noastre au simțit bucurie, răspund eu, ca să păstrez tema atât de prezentă.

Mami zâmbeste și fire nevăzute dintre noi o fac să se conecteze cu ceea ce nu spun, dar ea poate citi și auzi dincolo de ochi și urechi. Din nou am acea senzație că mama e magică, venită cu siguranță dintr-un alt tărâm cu alte reguli și legi.

— Ce părere ai despre prăjiturile noastre în formă de inimă de anul acesta? întrebă ea. M-am gândit mult în ce fel ar putea face ele vizibile inimile și iubirea din ele.

— Mami, dar de ce e atât de important pentru oameni să-și arate acum iubirea? Ce se întâmplă cu iubirea lor în celelalte luni? În luna aceasta trebuie să simțim doar iubire?

— Vino aici! îmi spune mama și ne retragem pe cele două fotolii din colțul cofetăriei. Am să-ți spun o poveste.

„Demult tare, într-un ținut îndepărtat, oamenii se hotărâseră că nu mai au nevoie de inimi, pentru că le dădeau prea multe bătăi de cap: pe unii îi făceau să simtă groază, pe

unii îi făceau să simtă singurătatea în fiecare celulă din corpul lor, unii simțeau o durere copleșitoare care îi dăruia pentru câteva zile, iar în inimile altora viermișori mici săpau canale de invidie, îngrijorare sau vinovăție. Și fiecare s-a protejat cum știa mai bine, fie închircindu-și inima și strângând-o până au făcut-o cât de mică putea ea să fie (unii au pus-o chiar la presat între două greutatea imense), fie acoperind-o cu o pânză aspră, astfel încât nimeni să nu mai aibă curajul să o atingă, fie alungând-o cât mai departe și punându-i lacăt ca nu cumva să îndrăznească să mai spună ceva. Din când în când însă, inimile tot se trezeau la viață și oamenii s-au convins că le trebuie o soluție care să rezolve cu adevărat problema. Așa că au chemat-o în ajutor pe vrăjitoarea Inimă de piatră, cu care se tot luptau de ani de zile, convinși acum că ceea ce le era necesar era să aibă inimi împietrite. Și împietrite le-au fost inimile, iar mintea era cea care se pusese în rol de regină.

Și totul părea să fie mult mai simplu acum, când inimile împietrite ocupau locurile din piepturi fără să mai spună nimic. Și ca totul să meargă ca pe roate, vrăjitoarea era chemată la fiecare naștere, ca nu cumva vreun copil să-și înceapă viața cu inima nepotrivită.

Apusurile de soare nu erau decât fenomene științifice, florile nu erau decât alcătuirii de tulpini, frunze și petale, păsările nu erau decât ființe care vorbeau în limba lor, viorile, pianele, flauturile erau acum așezate în muzee și nu se mai știa bine la ce fuseseră folosite de strămoși, iar oamenii împărțeau case doar dacă ajungeau la o înțelegere atent măsurată, ca nu cumva unul dintre ei să dea mai mult și altul mai puțin.

Viața pe acest tărâm își urma cursul atent trasat, până când, într-o zi, un tânăr pe un cal înaripat poposi în acest ținut, atrăgând atenția tuturor. Acest tânăr nu numai că părea să aibă o lumină specială în ochi, dar se și comporta cu totul ciudat: se apleca să miroasă florile, închizând ochii ca și cum ar fi fost în visare, rămânea pierdut minute în șir cu ochii la stele, aduna melci de pe stradă ca nu cumva vreun trecător grăbit să le strivească cochiliile, așeza cu pensula într-un mod neobișnuit culori pe pânze și le numea tablouri, iar din ochii lui curgeau uneori boabe de rouă. În scurt timp deveni clar pentru toată lumea că acest

LBRIS

We know
books

